

Jeg skal ikke her yderligere udvikle, hvorfor jeg har stillet dette Forslag. Det ligger i Forholdene, at det er Noget, der kun skulde gjælde som Midlertidigt. Saafrømt det nu maa erkjendes, at den bestaaende Deling ikke passer med den nye Ordning, og at man, naar man skal handle, hvad jeg vil kalde, i Overensstemmelse med den Sætning, at naar man har sagt A, skal man ogsaa sige B, ikke kan benytte den tidligere Ordning, som er givet under ganske andre Forudsætninger, at altsaa den nye Ordning bør staaes fast og gjøres saa taalelig som muligt efter vore Forhold, saa maa man ogsaa erkjende, at der her maa gøres Noget. Det er med den Betragtning for Die, at jeg har søgt at komme det Rigtige saa nær som muligt, og jeg henstiller nu til andre ærede Medlemmer, som maatte finde disse Bemærkninger begrundede — selv om de ikke ville tiltræde dem i Et og Alt — efter deres stedlige Forhold nærmere at oplyse, hvorvidt saadanne Kredse ville være hensigtsmæssige. Jeg har troet at burde henstille dette som et Forslag for de ærede Medlemmer, for at der dog ikke her skulde savnes et Forslag, som gik i denne Retning. Jeg troer, at naar man ærligt er gaaet ind paa den Ordning, som vi nu Alle maa se saa godt som muligt at hjælpe os med, maa vi ogsaa indrette den saaledes, at Folket kan finde sig tilfreds med den. Det er muligt, at man af Bequemmelighedshensyn eller af Hensyn, der kun kunne gaae ud paa dette: Lader os ikke faae Forandring i Noget, vi ere blevne vant til, vil lade det Gamle blive staaende, men jeg skal da gjøre opmærksom paa, at den bestaaende Ordning altid vil gaae ud over dem, der have mindst Leilighed til at samle sig ved Valget. De, der have lettest ved isorveien at træffe Afstale, ville altid staae sig bedst ved en Ordning, hvorefter Deling med 5 eller 3 ikke kan bestaae. Der vil altid, naar Delingen er 8 eller 4, og de 3 ere valgte, være Nogle, der kunne samle Brudstykkerne og faae den valgt, som maaskee ikke vilde blive valgt,

hvis Delingen var foretaget paa den rette Maade. Det er af Hensyn dertil, at jeg har stillet Forslaget, og jeg skal nu henstille til de ærede Medlemmer at gjøre med det, hvad de ville.

Sjörning: Lovforslagets §§ 64 og 75 ende hver for sig med en Bestemmelse om, at de Bøder, som i Henhold til disse Paragrapher kunne dicteres, kunne inddrives ved Udpanning uden Overøvrighedens Approbation. Disse Bestemmelser har jeg i to Forslag, som findes under Nr. 62 og 77, tilladt mig at foreslaae skulle udgaae. Jeg havde ønsket at kunne affærdige disse smaa Forslag, der ikke have nogen synderlig praktisk Betydning, med nogle faa Ord, men da Forslagene i det andet Thing, hvor de ogsaa bleve fremsatte, fandt en bestemt Modstand ogsaa hos Regjeringen, og da de under første Behandling her i Thinget, dengang jeg bebudede dem, allerede fandt Modsigelse hos et æret Medlem, hvis Traværelse jeg beklager, samt da jeg er saa overbevist om deres Rigtighed, at jeg vilde sætte megen Pris paa at faae dem vedtagne, tør jeg ikke Andet end mere udførligt gaae ind paa dem. Det er jo bekjendt, at den nye Straffelov har gjort Forandring i de Bestemmelser, der tidligere gjaldt om Bøders Afsoning. Den har nemlig afskaffet Bøders Inddrivelse; saasnart de ikke betaales, skal der strax ske Afsoning, og dette skal være ved simpelt Fængsel, ikke længer ved Band og Brød. Det blev jo ligefrem en Anomali af Lovgivningen, hvis man ikke havde givet en tilsvarende Regel for de Bøder, som der er Tale om udenfor Straffelovens Anvendelse; saadanne indtræde i mangfoldige Tilfælde, og derfor blev der omtrent samtidsigt, under 16de Februar forrige Aar, givet en Lov, der indeholder tilsvarende Regler om disse Bøder, ligesaavel altsaa om Bøder, der idømmes — naar det da er efter en anden Lov end Straffeloven — som om Bøder, der vedtages ved Forlig, og saa endelig om Bøder, der dicteres ved Øvrighedens Resolution. Det er altsaa